

PLANĒTAS ZEME ATDZIMŠANA

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Jes 65:17–25, Jes 66:1–19, Jes 66:19–21, Jes 66:21, Jes 66:22–24.

ATMIŅAS PANTS:

“Jo redzi, Es radīšu jaunas debesis un jaunu zemi, ka agrākās vairs nepieminēs, un tās nevienam vairs nenāks prātā.” (Jes 65:17)

Kādu dienu kāds 12 gadus vecs zēns, izlasījis grāmatu par astronomiju, atteicās iet uz skolu. Viņa māte aizveda viņu pie ģimenes ārsta, kurš jautāja: “Billij, kas par lietu? Kāpēc tu negribi vairs mācīties un iet uz skolu?”

“Dakter, tas ir tāpēc,” viņš teica, “ka es izlasīju šo astronomijas grāmatu, ka kādu dienu saule izdegs un visa dzīvība virs zemes izzudīs. Es neredzu nekādu jēgu darīt kaut ko, ja beigās viss vienlga ies bojā.”

Māte histēriski iekliedzās: “Tā nav tava darīšana! Tā nav tava darīšana!”

Ārsts smaidīdams teica: “Bet Billij, tev nav jāuztraucas, jo tad, kad tas notiks, mēs visi tik un tā būsim sen miruši.”

Protams, tā ir daļa no problēmas – beigās mēs visi vienlga būsim miruši.

Par laimi, mūsu eksistence nebeidzas ar nāvi. Tieši pretēji, mums ir piedāvāta dzīvība – mūžīga dzīvība no jauna radītā pasaulē.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 27. martā.

Jaunas Debesis un jauna Zeme

(Jes 65:17–25)

Izlasi Jes 65:17–25. Kādu atjaunošanu Kungs šeit apsola? _____

Dievs apsola jaunu pasauli ar šādiem vārdiem: “Jo redzi, Es radišu jaunas debesis un jaunu zemi, ka agrākās vairs nepieminēs, un tās nevienam vairs nenāks prātā.” (Jes 65:17) Šajā ievērojamajā pravietojumā Kungs apsola pārradīt “Jeruzālemi priekam un tās tautu liksmībai” (Jes 65:18). Pilsētā vairs nebūs raudāšanas (Jes 65:19). Cilvēki dzīvos vairāk nekā simt gadu, pirms viņi mirs (Jes 65:20). Viņu darbs un bērni paliks viņiem par iepriec (Jes 65:21–23). Dievs atbildēs viņiem, pat pirms viņi sauks uz Viņu (Jes 65:24).

Lai arī cik tas viss ir jauki, kāpēc tā nav mūsu galējās atjaunošanas – augstākās cerības – aina? _____

Līdz šim mums ir atklāta mierīgas, garas dzīves aina Apsolītajā Zemē. Bet, pat ja cilvēki dzīvo ilgāk, viņi vienalga mirst. Kur paliek radikālā dabas pārveidošana, ko mēs sagaidām līdz ar “jaunu debesu” un “jaunas zemes” radīšanu? Nākamais pants mums saka: “Vilki un jēri ies kopā ganos, un lauva ēdīs salmus kā vērsis, bet čūskas barība būs pīšļi. Tie nedarīs vairs nedz ļauna, nedz posta visā Manā svētajā kalnā!” saka Tas Kungs.” (Jes 65:25)

No gaļēdājiem, tādiem kā lauva, kļūt par veģetāriešiem tiek prasīts daudz vairāk nekā aiziet uz veģetārās pavārmākslas nodarbībām. Tas prasa pārradīšanu, lai atjaunotu pasauli tās ideālajā stāvoklī, kāda tā bija, pirms Ēdenē ienāca grēks.

Šeit, Jes 65. nodaļā, Dievs atklāj “jaunu debesu” un “jaunas zemes” radīšanu kā procesu, soļus, kas sākas ar Jeruzālemes pārradīšanu. Salīdzini ar Jes 11. nodaļu, kur Mesija nes taisnību (Jes 11:1–5). Tad beigās būs miers uz Dieva pasaulplašā “svētā kalna”. Salīdzinājums, kas izmantots Jes 11. nodaļā, ir līdzīgs tam, kas atrodams Jes 65. nodaļā: “Tad vilks mājās pie jēra .. un lauva ēdīs salmus kā vērsis.” (Jes 11:6, 7) Lai gan Kunga “svētais kalns” sākas ar Ciānas kalnu Jeruzālemē, tas bija tikai priekšvēstnesis, simbols tam, ko Dievs apsola darīt beigās jaunā pasaulē ar Saviem atpestītajiem ļaudīm.

Iedomājies, ka tā vietā, lai dzīvotu 60, 70, 90 vai pat 100 gadu, lielākā daļa cilvēku dzīvotu miljons gadu un vairāk. Kāpēc cilvēces pamatproblēma vienalga nebūtu atrisināta? Kāpēc mūžīgā dzīvība ir vienīgā atbilde uz mūsu dziļākajām cilvēces vajadzībām?

Dievišķais “magnēts” (Jes 66:1–19)

Izlasi Jes 66:1–19. Paturot prātā laiku, kurā Jesaja rakstīja, kāda ir šeit sniegtā pamatvēsts? _____

Ar pravieša starpniecību Dievs vairākkārt atkārtoti aicinājumu un brīdinājumu, kas caurvij grāmatu: Dievs glābs un atjaunos pazemīgos, kas Viņa vārdu bīstas (Jes 66:2, 5). Viņš mierinās viņus (Jes 66:13) tāpat kā Jes 40:1. Bet Viņš iznīcinās tos, kas sacēlas pret Viņu. Tas ietver rituālu liekuļus, kuru upurus Viņš atmet (Jes 66:3, 4; salīdzini ar Jes 1:10–15), kā arī tos, kas ienīst un atmet Viņa uzticīgos (Jes 66:5). Tas ietver arī tos, kas praktizē pagānu riebklības (Jes 66:17) kā tās, ko praktizēja Jeruzālemes templī (Ec 8:7–12).

Izlasi Jes 66:3. Ko šis pants pasaka? Kādi garīgi principi šeit ir atklāti? Kā to pašu ideju varētu izteikt mūsdienas kristietības un pielūgsmes kontekstā? _____

Kā Dievs kalpo kā magnēts, lai vilktu tautas pie Sevis? Jes 66:18, 19. _____

Sekojojot Viņa ienaidnieku iznīcībai (Jes 66:14–17), Dievs atklāj Savu godību, tā ka Viņš kļūst par magnētu, lai vilktu ļaudis uz Jeruzālemi (salīdzini ar Jes 2:2–4). Viņš noliek viņu vidū “zīmi”, kas šeit nav sīkāk aprakstīta, bet acīmredzot attiecas uz zīmi, ko Jesaja min kā pēdējo: Dievs dod Saviem ļaudīm prieku un mieru un atjauno viņu zemi (Jes 55:12, 13). Kad Viņš atklāj Savu godību, atjaunojot Savu tautu pēc iznīcības, tā ir Viņa atjaunotās labvēlības zīme, tieši tāpat kā Viņš deva Noa varavīksnes zīmi pēc plūdiem (1Moz 9:13–17).

Izlasi Jes 66:5. Ko nozīmē būties Viņa vārdu? Kāpēc Kungs grib, lai mēs bīstamies Viņa vārdu? Ja tu no tā nebīsties, ko tas liecina par tavu sirds stāvokli? _____

Misionāri un dievkalpojuma vadītāji (Jes 66:19–21)

Ko nozīmē izdzīvotāji, kas atved iedzīvotājus no dažādām tautām kā upuri Kungam?
Jes 66:19, 20. _____

Dievs sūta tos, kas izglābušies no Viņa iznīcības, pie cilvēkiem, kas nezina par Dievu, “lai tie sludinātu tautām Manu godību” līdz pat zemes galiem (Jes 66:19). Šis ir viens no skaidrākajiem apgalvojumiem Vecajā Derībā par misionāru darbības tēmu. Citiem vārdiem, cilvēki ne tikai tiks vilkti pie ebreju tautas, bet daži no ebreju tautas dosies pie citām tautām un mācīs tām par patieso Dievu – šī paradigma Jaunajā Derībā ir skaidra. Lai gan laikā starp atgriešanos no gūsta un Kristus dienām notika jūdu misijas darbs (Mt 23:15), agrīnie kristieši izplatīja evaņģēliju ātri un lielos apgabalos (Kol 1:23).

Tieši tāpat kā isaēlieši pienesa Kungam Viņa templī graudu upurus, tā misionāri pienesīs upuri Viņam. Bet viņu upuris būs “visi jūsu brāļi no visām tautām” (Jes 66:20). Tieši tāpat kā graudu upuri bija dāvanas Dievam, kas nebija nogalināti, atgrieztie Kungam tiek pievesti kā “dzīvi upuri” (salīdzini ar Rm 12:1). Lai iepazītos ar domu, ka cilvēki var tikt pienesti Dievam kā upuri, izlasi daudz agrāk notikušo levītu ziedošanos: “Levīti jāielīgo Tam Kungam par ligojamo upuri no Israēla bērniem, lai viņi būtu piemēroti kalpošanai Tā Kunga lietās.” (4Moz 8:11)

Kāda nozīme ir Dieva apsolījumam ņemt “kādus par priesteriem un levītiem” (Jes 66:21)?

“Viņi” 21. pantā attiecas uz “jūsu brāļiem no visām tautām” iepriekšējā pantā. Tie ir pagāni, no kuriem dažus Dievs izvēlējies kā pielūgsmes vadītājus, kopā ar priesteriem un levītiem. Šī ir revolucionāra pārmaiņa. Dievs iepriekš bija pilnvarojis tikai Ārona pēcnācējus kalpot par priesteriem un tikai zināmus levītu cilts locekļus par viņu palīgiem. Pagāni nevarēja burtiski kļūt par Ārona vai Levija pēcnācējiem, tomēr Dievs pilnvaroja dažus kalpot šajā jomā, ko viņš iepriekš bija aizliedzis lielākajai daļai jūdu.

Izlasi 1Pēt 2:9, 10. Kam raksta Pēteris? Ko viņš pasaka? Kāda ir viņa vēsts katram no mums kā “svētās tautas” locekļiem? Vai mēs darām labāk nekā sākotnējā Dieva tauta (2Moz 19:6)? _____

Ticīgo kopiena (Jes 66:21)

Israēlieši bija “priesteru un ķēniņu valsts un svēta tauta” (2Moz 19:6) ar īpašiem priesteriem, kas bija nošķirti kā dievkalpojumu vadītāji. Taču nākotnē par dievkalpojumu vadītājiem kļūs arī pagāni (Jes 66:21).

Kā šī izmaiņa ietekmēs atjaunoto ticīgo kopienu? Sk. Mt 28:19, Apd 26:20, Gal 3:28, Kol 3:11, 1Tim 3:16. _____

Dieva “jaunajā pasaules kārtībā” pagāni ne tikai pievienosies Dieva ļaudīm, viņi būs arī līdzvērtīgi partneri kopā ar jūdiem apvienotā ticīgo kopienā, kas būs “ķēnišķi priesteri”. Tāpēc atšķirība starp jūdiem un pagāniem kļūs funkcionāli nevajadzīga.

Kad piepildījās šis Jesajas pravietojums? _____

Pāvils, pagānu misionārs, pasludināja: “Tur nav ne jūda, ne grieķa, .. jo jūs visi esat viens Kristū Jēzū. Bet, kad jūs piederat Kristum, tad jūs esat Ābrahāma dzimums, mantinieki pēc apsolījuma.” (Gal 3:28, 29)

Kļūt par apsolījuma mantiniekiem un līdz ar to tikt paaugstinātiem par “ķēnišķiem priesteriem” nenožīmēja pašapmierinātu elitāru stāvokli, bet gan uzdevumu pievienoties jūdiem pasludināt “Tā varenos darbus, kas jūs ir aicinājis no tumsas Savā brīnišķīgajā gaismā” (1Pēt 2:9; salīdzini ar Jes 66:19).

Pagānu paaugstināšana nedeva jūdiem tiesības žēloties, ka Dievs ir negodīgs, piešķirot viņiem tādu pašu atalgojumu. Tas arī nedeva pagāniem tiesības izturēties pret saviem jūdu brāļiem un māsām ar necieņu; tāpat kā tiem strādniekiem, kas bija nolīgti agrāk, nevajadzēja no augšas raudzīties uz tiem, kas tika nolīgti vēlāk (sk. Mt 20:1–16). Jūdiem vispirms bija “uzticēti Dieva vārdi” (Rm 3:2) kā Dieva atklāsmes kanāliem. Pāvils pagāniem rakstīja: “Bet, ja nu daži zari izlauzti un tu, meža eļļaskoka atvase būdams, esi uzpotēts viņu vietā un dabūjis daļu pie eļļaskoka saknes un taukuma, tad nelielies zaru priekšā; bet, ja lielies, zini: ne tu nesi sakni, bet sakne nes tevi.” (Rm 11:17, 18)

Nemot vērā krustu un evaņģēlija uzdevumu, kāpēc jebkura veida garīgais, etniskais vai pat politiskais elitārisms Dieva acīs ir tik riebīgs? Ieskaties ciešāk sevī! Vai tu lolo kādas garīga vai etniska pārākuma jūtas? Ja jā, tad nožēlo to! _____

Tava sēkla un tavs vārds paliks

(Jes 66:22–24)

Izlasi Jes 66:22. Ko šis pants mums pasaka? Kādu cerību mēs šeit varam atrast? _____

Viens no brīnišķīgākajiem Jesajas grāmatas apsolījumiem atrodams Jes 66:22. Izlasi uzmanīgi! Jaunajās debesīs un uz jaunās zemes mūsu sēkla un vārds paliks – mūžīgi. Nekādas izmiršanas, izgriešanas, potēšanas, izplūšanas vai izrakšanas ar saknēm. Mums ir mūžīgās dzīvības apsolījums pasaulē, kas ir radīta no jauna, – pasaulē bez grēka, bez nāves, bez ciešanām, jaunas debesīs un jauna zeme, pēdējais un pilnīgais mūsu kristīgās ticības piepildījums, tā piepildījums, ko Kristus mūsu labā paveica pie krusta.

Kāpēc jauno debesu un jaunās zemes aprakstā minēti jauni mēneši kopā ar sabatiem, kā tas atklāts Jes 66:23? _____

Lai gan ir daudz un dažādu veidu, kā lasīt šo grūto pantu, viena metode ir šāda: Dievs radīja sabatu, pirms pastāvēja upurēšanas sistēma (1Moz 2:2, 3). Tātad, lai gan sabatu godāja rituāla sistēma, tas nav no tās atkarīgs. Tādējādi tas turpinās bez pārrāvuma atjaunošanas periodā līdz pat jaunajai zemei. Bībelē nav nekādu norāžu, ka jaunie mēneši būtu likumīgas pielūgsmes dienas ārpus upurēšanas sistēmas. Bet varbūt tās būs pielūgsmes dienas (bet ne obligāti tādas atpūtas dienas kā iknedēļas sabats) uz jaunās zemes, iespējams, saistībā ar dzīvības koka mēneša ciklu (Atkl 22:2).

Lai arī kāda būtu specifiskā Jes 66:23 nozīme, svarīgākais, šķiet, ir tas, ka Dieva ļaudis pielūgs Viņu visā mūžībā.

Kāpēc Jesaja noslēdz ar negatīvu izglābto ļaužu ainu, aplūkojot Dieva iznīcināto dumpinieku līķus (Jes 66:24)? _____

Kā uzskatāmu brīdinājumu tā laika ļaudīm Jesaja atklāj kontrastu starp uzticīgajiem, kas pārdzīvoja Bābeles iznīcību, un dumpiniekiem, kas tiks iznīcināti. Tās nav mūžīgas mokas – dumpinieki ir miruši, nogalināti “ugunī”, tā ir iznīcība, kas beigsies tikai tad, kad būs padarījusi savu uzdevumu, lai varētu sākties Jeruzālemes pārradīšana.

Jesajas brīdinājums norāda nākotnē uz pilnīgu piepildījumu tam, kas pravietots Atklāsmes grāmatā: grēcinieku iznīcināšana, sātans un nāve uguns jūrā (Atkl 20), pēc kā būs “jaunas debesīs un jauna zeme”, svēta “jaunā Jeruzāleme” un “nebūs vairs asaru un sāpju”, jo “kas bijis, būs pagājis” (Atkl 21:1–4; salīdzini ar Jes 65:17–19), jauna eksistence un mūžīgā dzīvība visiem, kas ir atpirkti no zemes.

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi Elenas Vaitas grāmatā “Lielā cīņa” par pēdējo mūsu planētas šķīstīšanu no grēka (nodaļa “Cīņa beigusies”, 662. – 678. lpp.).

“Un tā, aizritot mūžības laikiem, tiks gūtas arvien pilnīgākas un brīnišķīgākas atklāsmes par Dievu un Kristu. Tādā pašā mērā kā atzīšana pieaug arī mīlestība, godbijība un laime. Jo vairāk cilvēku iepazīs Dievu, jo apbrīnojamāks tiem kļūs Radītāja raksturs. Kad Jēzus visiem atklās atpestīšanas darba noslēpumus un iepazīstinās ar sasniegumiem, kas iegūti šajā lielajā cīņā ar sātanu, atpestīto sirdis ietrīsēsies vēl kvēlākā mīlestībā un vēl jūsmīgāk tie aizskars zelta kokles: desmit tūkstoš reiz desmit tūkstoši un tūkstoš reiz tūkstoši balsu savienosies varenā slavas un teikšanas korī. “Un visus radījumus, kas ir Debesīs un virs zemes, un zemes apakšā un kas ir jūrā, un visus, kas tur iekšā, es dzirdēju sakām: ‘Tam, kas sēž uz goda krēsla, un jēram lai ir pateicība un slava, un gods, un vara mūžīgi mūžam!’” (Atkl 5:13) Lielā cīņa ir beigusies. Grēka un grēcinieku vairs nav. Universs ir atkal tīrs, un visā bezgalīgajā radībā pulsē harmonija un prieks. Visās universa daļās no Radītāja plūst dzīvība un gaisma. No vissīkākā atoma līdz vislielākajai pasaulei visas lietas – dzīvās un nedzīvās – savā neaizēnotajā skaistumā un pilnīgajā laimē liecina, ka Dievs ir mīlestība.” (E. Vaita “Lielā cīņa”, 678. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kāpēc mūžīgās dzīvības apsoliņums jaunajās debesīs un uz jaunās zemes ir tik fundamentāls mūsu kristīgajai ticībai? Kas labs būtu mūsu ticība bez šī apsoliņuma?
2. Izlasi 2Pēt 3:101–4. Kā šie panti atspoguļo to pašu domu, kas atklāta Jes 66. nodaļā?

KOPSAVILKUMS:

Jesaja atklāj ārkārtīgi plaša apjoma vīziju. Dievs ne tikai šķīstīs un atjaunos Savu ticīgo kopienu, Viņš paplašinās tās robežas, lai ietvertu visas tautas. Galu galā Viņa kopienas pārradīšana novedīs pie mūsu planētas pārradīšanas, kur Viņa klātbūtne būs ticīgo lielākais iepriecinājums.